ఆడపిల్ల

మా:వన్న సంజీవరెడ్డి

"జ్యోతి!"

చిన్న నోటితో, మందారం లాం॰ పెదాల్ని వింతగా కదిలిస్తూ— తీయగా పిలుస్తున్న కు[illegible]ురును గుండెకు ప్రేమగా హత్తుకుని "తప్పమ్మా! పేరు పెట్టి పిలవొద్దు... 'అమ్మా' అని పిలవాలి . పిలువు అమ్మా 'అను'.

"అమ్మా.... అమ్మా" అంది [illegible]ప.

సంతోషంతో ఉప్పొంగింది ఆ త[illegible]. రెండేళ్లు కూడా లేని తన బిడ్డను చూసుకుని [illegible]మె ప్రపంచాన్ని జయించినంతగా సంబరపడుతుం[illegible]. చిన్న కళ్లు, బూరెల్లాంటి బుగ్గలు, బుల్లి పెదా[illegible], నల్లని జుట్టు, చిన్న చిన్న చేతులు—కాళ్లు అన్నీ [illegible]మెకు అందంగా అపురూపంగా కన్పిస్తాయి.

ఆడపిల్ల పుట్టిందా? అని నోరు తెరిచి ఆశ్చర్యపడేవాళ్లు కూడా 'ఆడపిల్[illegible]యితేనేం? ఇంత చక్కగా వుంటే' అంటారు ఆ పా[illegible]ను చూసి.

తల్లి మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి [illegible]ుద్దాడుతున్న తన 'చిన్ని'ని మరింతగా హృదయా[illegible] హత్తుకుంటూ తన్మయత్వంతో గతాన్ని గుర్తుచేసు[illegible]ంది జ్యోతి.

* * *

పెళ్లయిన రెండు నెలలకే త[illegible] నెల తప్పింది. అప్పుడే చెప్పాలా, వద్దా అనుకుంటు[illegible]ంతలోనే అత్తయ్య కనిపెట్టింది.

"జ్యోతి—! మన్నీ నెల [illegible] కా..." అత్తయ్య మాటలు పూర్తికాకముందే తను సిగ్గుతో మెలికలు తిరిగింది. అత్తయ్య అర్థం చేసుక[illegible]ంది. అంతే— ఆ మర్నాటికల్లా— చుట్టూ, చుట్టాల్లో, పక్క పక్క ఇళ్లలో అందరికి తను నెల తప్పిన సంగతి తెల్సిపోయింది.

తనను చూసిన వారందరూ [illegible]న్నగా నవ్వేవారు. ముక్కూ మొహం తెలియని వారు [illegible]ాడా 'ఎన్నో నెల' అని పలకరించేవారు. తను సిగ్గుతో ముసిముసి నవ్వులు నవ్వేది.

"[illegible]కోడలు నీళ్లోసుకుందట గదా?!"

[illegible]ర్నాడే పక్కింటామె అత్తయ్యతో అంటుంటే తన[illegible] విన్నది.

"అవునొదినా!" నవ్వుతూ అత్తయ్య అంది.

"అయితే ఇంకేం పండంటి మనమడితోనే ఇక ఆట[illegible] పాటలు— మేం కన్పిస్తామా!"

"ఏమో!? మనమడే పుడతాడని గ్యారంటీ ఏముంది [illegible]వొది[illegible] —నీ పిచ్చిగాని"

"అయ్యో పిచ్చిదాన నీకు తెలియదా?! ఇప్పుడు కడు[illegible]లో వున్న పిండం ఆడో మొగో తేల్చి చెప్పే పరీక్ష[illegible] చేస్తున్నారట. మీరు కోడలు పిల్లకు ఆ పరీక్ష[illegible]వో చేయిస్తే సరి..."

[illegible]ను వింటూనే వుంది. గుండెలో అప్పుడే ముల్లు గుచ్చు[illegible]కున్నట్టయింది.

"...మొగపిల్లాడయితే మంచిదే. కాకపోతే కడుపు తీసే[illegible]యించుకుంటే సరిపోయె... ఈ రోజుల్లో ఆడ పిల్లలను పెం[illegible]డం, పెద్దచేయడం, వాళ్లకు పెళ్లిచేసి అత్తారింటికి పంప[illegible]ం మాటలతో అయ్యే పనేనా?..."

తనకేం తెలియదు. ఎంత సులభంగా అనేసాడుమామయ్య. అంతా [illegible]ాళ్లకే తెలుసు. అంతా వాళ్లిష్టమే. ఆడదానికి, అందునా ఇంటి కోడలికి తెలివితేటలు, ఇష్టాయిష్టాలు ఏవీ వుండవు!

[illegible]త్తయ్య వింటూనే వుంది ఆలోచిస్తూనే వుంది.

"అంతేనంటావా వొదినా?"

"అంతేకాక మరేమిటి?! బొంబాయిలో ఈ పరీక్ష[illegible]ు మూన్నెల్లలోపే చేస్తారట. అవసరమయితే అబా[illegible]న్ కూడా వాళ్లే చేస్తారట."

[illegible]న గుండెల్లో గుబులు పుట్టింది. కత్తులతో తన కడు[illegible]ులో పెరికినట్టయ్యింది. బాత్రూంలోకెళ్లింది.

[illegible] రాత్రి—

"[illegible]బొంబాయిలో ఎక్కడో, పరీక్షలవీ చేసి చెపు[illegible]ారటగా..." అత్తయ్య మామయ్యతో అం[illegible]ంది.

"ఏం పరీక్షలే?!"

"మొగోళ్లా? పుట్టగానే సరా—? ప్రప[illegible]చమెటుపోతుందో తెల్సుకోవాలి. మీకంటే ఆ జాన[illegible]దిన నయం! అన్నీ నాకు వివరంగా చెప్పింది..."

"ఏమిటే నీ సోది. చెప్పేదేమిటో ముక్కుకు సూటిగా చెప్పు..."

"అదేనండి కోడలు పిల్ల నెల తప్పిందిగా..."

"ఆ... తప్పింది. అయితే ఏమిటట?"

"అబ్బా చెప్పేది పూర్తిగా వినండి. పుట్టబోయే బిడ్డ ఆడో మగో తేల్చి చెప్పే పరీక్షలున్నాయటగా"

"ఆ... వున్నాయి."

"వున్నాయని మెల్లగా అంటారేమిటండి. ఆ పరీక్షలేవో మన కోడలు పిల్లక్కూడా చేయించి, ఆడ పిల్లయితే అబార్షన్ చేయిద్దామంటున్నా"

"అంతా నీ ఇష్టమే? వాడిష్టమేమిటో తెల్సుకోవాలి. కోడలు పిల్ల కిష్టమోకాదో తెల్సుకోవాలి. అప్పుడు పరీక్షలు గట్రా..."

"ఆ... కోడలు కిష్టమయ్యేదేమిటి? వాడికి చెప్పి ఒప్పించండి."

"అయినా ఆడ పిల్లయితే ఏమవుతుందే—? ఈ అబార్షనూ అదీ ఎందుకు?"

"ఆ... ఏమవుతుంది— చేశారుగా కూతురు పెళ్లి... మహోఘనంగా... అమ్మాత్రం దానికే ఇల్లంతా గుల్లయింది! పూరంతా అప్పయింది..."

"సరే— చెపుతాల్లేవే..."

తను అంతా వింది. తనిష్టంతో పనిలేదట. కొడుకుకిష్టమైతే చాలట. మొదటిసారిగా అత్తయ్య మీద అసహ్యమేసింది.

ఆ రోజు శుక్రవారం.

తలనిండా స్నానం చేసి సంతోషిమాతకు పూజ చేస్తుంది జ్యోతి. శ్రీధర్ ఒంట్లో బాగో లేదని ఇంట్లోనే వున్నాడు.

"అరేయ్ శ్రీధర్..." తండ్రి పిలుపు విన్పించి లేచివెళ్లాడు.

"కూర్చో" ఎదురుగ్గా సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"ఏమిటి నాన్న" కొద్ది నిముషాలు మౌనం.

"జ్యోతిని బొంబాయి తీసుకెళ్దామురా"

"ఎందుకు నాన్న" కంగారుగా అన్నాడు శ్రీధర్.

"ఎందుకేమిటి? అక్కడ నాకు బాగా తెల్సులే! జ్యోతికి పరీక్షలవీ చేయించి అవసరమనుకుంటే అబార్షన్ చేయిద్దాం."

"నాన్న! మీకేమయిందీరోజు..."

"అదికాదురా... ఆడపిల్ల పుడితే అన్నీ కష్టాలే అనుభవంతో చెపుతున్నా. నీకు తెలియదు కుర్రాడివి. నీ చెల్లి పెళ్లి చేయడానికి ఎంత కష్టపడ్డానో నీకు తెల్సుకదా. ఇప్పుడే ఇట్లా వుంటే రేపు ఆడపిల్ల పెళ్లి చేయటం ఎంత కష్టమో ఆలోచించు. మీ అమ్మ కూడా పరీక్షలు చేయించమంటుందిరా..."

మౌనంగా వున్నాడు శ్రీధర్. ఆలోచిస్తున్నాడు.

"నీకొచ్చే జీతం నీ తిండికి, బట్టలకు, పైపై ఖర్చులకే సరిపోతుంది. ఇక మన్వేమి మిగల్చగలవు. ఆడపిల్ల పుడితే దాన్ని సక్రమంగా పెంచి, చదువు చెప్పించి, మంచి సంబంధం తెచ్చి పెళ్లెక్కడ చేయగలవు. చెప్పరా...?!"

"అంతేనా నాన్న?!"

"అంతేరా శ్రీధర్! ఇల్లు తాకట్టుపెట్టి ఊరంతా

అప్పులుచేసి వెళ్లి పెళ్లి చేశానుగా. ఇప్పుడేమంటుంది 'మా ఇల్లు, మా వారు, మా అత్త... అంటూ గొప్పలు చెపుతూంది. బాధలు, బరువులే మనకు మిగిలాయి. రేపు నీకు కూతురు పుడితే అంతేరా ?'

''సరేనాన్న. మీ కోడలు నడిగి మీకిష్టమైతే ట్రై చేస్తాం...''

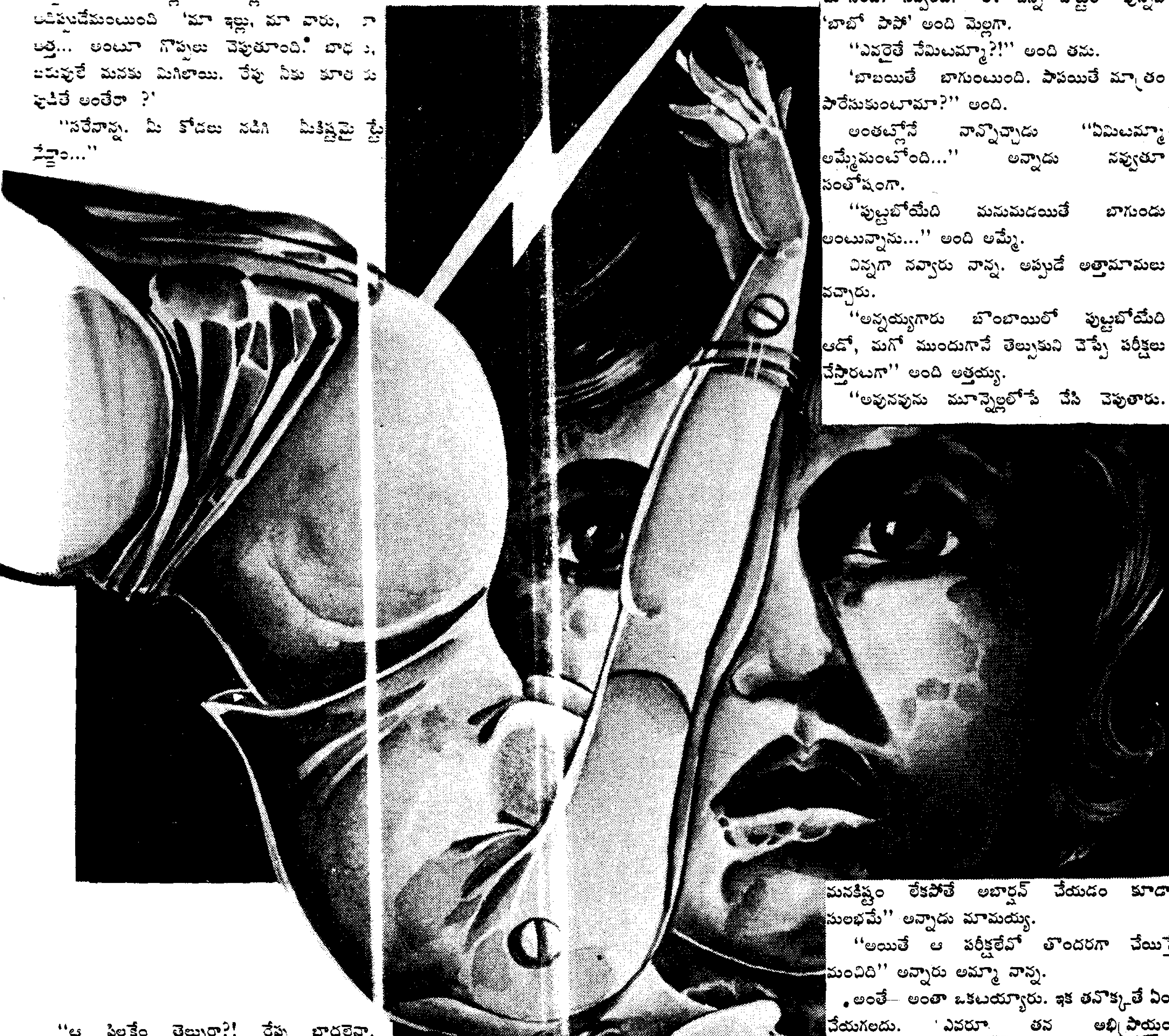

''ఆ పిల్లకేం తెల్సురా?! రేపు బాధలైనా, బరువులైనా మోసేది నీవుకాని, ఆ పిల్లకాదుగా. కనుక నువ్వే ఎలాగో ఒప్పించి, మెప్పించి ప్రయాణానికి సిద్ధం చేయించు.''

తనకేం తెలియదు. ఎంత సులభంగా అనేసాడు మామయ్య. అంతా వాళ్లకే తెలుసు. అంతా వాళ్లిష్టమే. ఆడదానికి, అందునా ఇంటి కోడలికి తెలివితేటలు, ఇష్టాయిష్టాలు ఏవీ వుండవు!

శనివారం—

సాయంత్రం ఆరవుతుంది. టి.వీలో తనకిష్టమైన తెలుగు సినిమా వస్తుంది. అప్పుడొచ్చారు అమ్మా, నాన్న. పూలు, పళ్లూ—డబ్బా, బట్టలూ తీసుకుని వాలుగానే వచ్చారు. రాగానే అమ్మ తనని ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకుని ప్రేమగా తల నిమిరింది. సున్నితంగా నుదురున ముద్దు పెట్టుకుంది. పొట్టకేసి ఓరగా చూసింది. నవ్వింది. 'ఈ చిన్న పొట్టలో వున్నది 'బాబో పాపో' అంది మెల్లగా.

''ఎవరైతే నేమిటమ్మా?!'' అంది తను.

'బాబయితే బాగుంటుంది. పాపయితే మాత్రం పారేసుకుంటామా?'' అంది.

అంతట్లోనే నాన్నొచ్చాడు ''ఏమిటమ్మా అమ్మేమంటోంది...'' అన్నాడు నవ్వుతూ సంతోషంగా.

''పుట్టబోయేది మనుమడయితే బాగుండు అంటున్నాను...'' అంది అమ్మే.

చిన్నగా నవ్వారు నాన్న. అప్పుడే అత్తామామలు వచ్చారు.

''అన్నయ్యగారు బొంబాయిలో పుట్టబోయేది ఆడో, మగో ముందుగానే తెల్సుకుని చెప్పే పరీక్షలు చేస్తారటగా'' అంది అత్తయ్య.

''అవునవును మూన్నెల్లలోపే చేసి చెపుతారు. మనకిష్టం లేకపోతే అబార్షన్ చేయడం కూడా సులభమే'' అన్నాడు మామయ్య.

''అయితే ఆ పరీక్షలేవో తొందరగా చేయిస్తే మంచిది'' అన్నారు అమ్మా నాన్న.

అంతే— అంతా ఒకటయ్యారు. ఇక తనొక్కతే ఏం చేయగలదు. ఎవరూ తన అభిప్రాయం

వీళ్ళు. తనకు ని(దెలా వస్తుంది?

నెల రోజులు గడిచిపోయాయి. పరీక్షలు చేయించడమూ జరిగిపోయింది. ఇష్టి ప్రకారమే అబార్షన్ కూడా చేయించేసారు. తన మాటలు పట్టించుకున్నవారే లేరు. తన బాధను గమనించినవారే లేరు.

మరో మూడు నెల్లదాకా తను కోలుకోలేకపోయింది. అయితేనేం అత్తా మామ, అమ్మా నాన్న, శ్రీధర్ అంతా ఎంతో సంతోషంగా వున్నారు. ఏదో పెద్ద ప్రమాదం తప్పినట్టు సంబరపడ్డారు. 'పరీక్ష చేయించడమెంత మంచిదయింది. లేకపోతే ఆడపిల్ల పుట్టేది— గుండెల మీద కుంపటయ్యేది' అని అన్నారు. ఇరుగుపొరుగు చుట్టాలకు పక్కాలకు తాము చేసిన ఘనకార్యం చెప్పుకున్నారు.

ఎవరికీ చెప్పకుండా తను కొన్నాళ్ళు 'ఓరల్ పిల్స్' వాడింది. ఈ గర్భశోకం కంటే అసలు గర్భం రాకుండా వుండడమే మంచిది కదా! కాని, పసిపాపలను చూసినప్పుడల్లా, మనసు కొట్టుకునేది. పిల్లలకు పాలిచ్చి, హృదయానికి హత్తుకుని, ప్రేమగా వాళ్ళతో ఆడుకోవాలనే కోరిక తన చేత 'పిల్స్' మాన్పించింది. ఫలితంగా మళ్లీ గర్భవతయ్యింది.

కొన్నాళ్లదాక ఎవరికీ తెలియకుండా వుండాలని ప్రయత్నించింది. అమ్మా నాన్నలని చూడాలని వుందనే వంకతో పుట్టింటికి వచ్చేసింది.

కాని, ఎట్లా కనిపెట్టిందో అమ్మ కనిపెట్టేసింది... ఓ రోజు తలనిండా స్నానం చేస్తుంటే వీపు రుద్దుతూ "ఇన్నాళ్లయింది ఇంకా ఏం లేదా" అంది మెల్లగా. తను మాట్లాడ లేదు. సిగ్గుతో నవ్వుకుంది. అప్పుడే తన వైపుకు తిప్పుకుని "అమ్మ దొంగా - ఎన్నో నెల?!" అంది.

"అమ్మా ఈసారి నేను పరీక్ష చేయించుకోనే. మళ్లీ పుట్టబోయేది ఆడపిల్లేనని అబార్షన్ చేయిస్తారు. నాకిష్టం లేదు..." అంది కోపంగా తను.

"పిచ్చి పిల్ల ఎప్పుడూ ఆడపిల్లే ఎందుకవుతుంది? ఈసారి తప్పక మనవడేనే" అంది బుగ్గలు నిమిరి.

"అయితే కాని, నేను మాత్రం 'టెస్ట్' చేయించుకోను"

"అట్లా అనకూడదు. పరీక్ష చేసి తెలుసుకుంటే మంచిదే కదా! ముందుగా తెలిస్తే అందరికీ సంతోషమే కదా. మీ అత్తమామలు, అల్లుడూ అందరూ నిన్ను ప్రేమగా, అపురూపంగా, ఆరాధనగా చూసుకుంటారు కదా. టెస్ట్ చేయకపోతే ఆడో, మగో తెలియక తికమక కదా!'

"ఎవరైనా చెప్పండి. నాకు ఎవరైనా ఒకటే. పుడితే పుట్టని ఆడపిల్లే. నేను మాత్రం ఈసారి టెస్ట్ చేయించుకోను. అసలు హాస్పిటల్ కే వెళ్లను." గారాలు పోయింది.

"ఒక్కసారి నీ పెళ్లప్పుడు నాన్న ఎంత కష్టపడ్డాడో గుర్తుచేసుకో! ఒక్కగానొక్క కూతురువైనా— నీ పెళ్లికి తెల్సిన ప్రతివారిని అప్పు అడిగాడు. ఇంకా ఆ అప్పులు తీరనేలేదు. రేపు నీకు ఆడ పిల్ల పుడితే ఇంతకంటే ఎక్కువ కష్టాలు తప్పవు. ఆలోచించు..."

"ఒక్కరోజు నీవింటికి ఆలస్యంగా వస్తే నేనెంత గాభరా పడేదాన్నో నీకు తెలియదు. ఇంటి పరువు ప్రతిష్టలు ఆడపిల్ల చేతుల్లో వుంటాయి. మగవాడైతే ఎంత తిరిగినా ఏంకాదు. "ఆడపిల్లగా పుట్టడం కంటే అడవిలో మానై పుట్టడం మేలని ఊరికే అనలేదు..."

"ఇంతచేసి గారాబంగా పెంచి పెద్దయ్యాక పెళ్లిచేసి అత్తారింటికి పంపాలంటే ఆ తల్లి తండ్రి బాధ అంతులేనిది. అది నీకిప్పుడు అర్థంకాదు. మాకు తెలుసు..." బాధతో, బరువుగా అంది అమ్మ.

అమ్మను ఒప్పించడం తన వల్లకాదని తెల్సిపోయింది. నాన్న నడిగి చూసాను. అత్తమామలను అడిగాను. ఆఖరికి శ్రీధర్ను కూడా అడిగాను, బతిమిలాడాను, ఏడ్చాను, మొత్తుకున్నాను, అలిగాను. కాని, ఎవరూ తన మాట విన్లేదు. పరీక్ష చేయించుకోవాల్సిందే— ఆడో, మగో తెల్సుకోవాల్సిందే. ఆడ శిశువు అయితే మళ్లీ అబార్షన్ చేయించాల్సిందే. అంతా అంతే— అదే మాట!

ఇక తనకు సహాయం చేసేదెవరు?? చిన్ననాటి మిత్రురాలు శారద గుర్తుకొచ్చింది. అది ఎంత మంచిది— చిన్నప్పుడు వాళ్లింటికి తీసుకెళ్లి ఎన్నెన్ని తినిపించేది. ఎంత ప్రేమగా వుండేది. తనకోసం ఎంత మందితో పోట్లాడేది. దాని పెళ్లి కూడా తన పెళ్లయిన ఏడాదే అయ్యింది.

శారదను కల్సుకుంది. అది కూడా గర్భవతేనట. తనకొచ్చిన కష్టాన్ని గురించి చెప్పింది. ఎట్లాగైనా ఈసారి తనని మాతృమూర్తిని చేయమని వేడుకొంది.

"అంతేకాక మరేమిటి?! బొంబాయిలో అయితే పరీక్షలు మూన్నెల్లలోపే చేస్తారట. అవసరమయితే అబార్షన్ కూడా వాళ్లే చేస్తారట."

తన గుండెల్లో గుబులు పుట్టింది. కత్తులతో తన కడుపులో పెరికినట్టయ్యింది. బాత్రూంలోకెళ్లింది.

ఆ రాత్రి—

"బొంబాయిలో ఎక్కడో, పరీక్షలవీ చేసి చెపుతారటగా..." అత్తయ్య మామయ్యతో అంటోంది.

"ఏం పరీక్షలే?!"

"మొగోళ్ళో పుట్టగానే సరా—? ప్రపంచమెటుపోతుందో తెల్సుకోవాలి. మీకంటే ఆ జానకొదిన నయం! అన్నీ నాకు వివరంగా

* *

పెళ్లయిన రెండు నెలలకే తను నెల తప్పింది. అప్పుడే చెప్పాలా, వద్దా అనుకుంటున్నంతలోనే అత్తయ్య కనిపెట్టింది.

"జ్యోతీ—! మళ్ళీ నెల ఇంకా..." అత్తయ్య మాటలు పూర్తికాకముందే తను సిగ్గుతో మెలికలు తిరిగింది. అత్తయ్య అర్థం చేసుకుంది. అంతే— ఆ మర్నాటికల్లా— చుట్టూ, చుట్టాల్లో, పక్క పక్క ఇళ్లలో అందరికి తను నెల తప్పిన సంగతి తెల్సిపోయింది.

తనను చూసిన వారందరూ చిన్నగా నవ్వేవారు. ముక్కూ మొహం తెలియని వాళ్ళు కూడా 'ఎన్నో నెల' అని పలకరించేవారు. తను సిగ్గుతో ముసిముసి నవ్వులు నవ్వేది.

తన ప్లాన్ ఏమిటో వివరించింది. శారద ఒప్పుకుంది సంతోషంతో దాన్ని కౌగిట్లోకి తీసుకుంది.

బొంబాయిలో పరీక్షలన్నీ పూర్తయ్యాయి. శారదకూడా తన వెంట వుంది. శారద తను ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు. వాళ్లిచ్చిన రిపోర్టులో తను మగబిడ్డను కంటానని వుంది—

అంతే!

అత్తమామలు, అమ్మానాన్నలు, శ్రీధర్ అంతా తనని నెత్తికెక్కించుకుని పూజించారు.

తనకోసం ప్రత్యేకమైన వంటలు చేయటం, తనని కాలు కిందపెట్టకుండా చూసుకోవటం, అంతా అత్తగారే చేసేవారు.

మామగారు ఇంటి ముందు కూర్చుని రోడ్డు మీద వెళ్లేవాళ్లందరికి తనకు మనవడు పుడతాడని గొప్పగా చెప్పేవారు.

శ్రీధర్ అల్లరికి అంతే లేదు. పడక గదిలో తనని కాదు చూసేది. తన పొట్టనే! 'ఈ పొట్టలో చిన్నిగాడు ఇప్పుడేం చేస్తున్నాడు?' అనేవాడు. తను శ్రీధర్ను చూసి కసిగా నవ్వుకునేది.

అమ్మానాన్నల సంతోషానికి ఇక హద్దులు లేనేలేవు.

గొప్పగా, చాలా గొప్పగా తనకు 'శ్రీమంతం' ఏర్పాటుచేశారు. బంధువులను, మిత్రులను ఒక్కరిని కూడా వదలకుండా అందరినీ పిలిచి పెళ్లికంటే ఘనంగా చేశారు.

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ నెలలు పెరుగుతున్న కొద్దీ వాళ్ల ఆరాటం, ఆత్మీయత, ప్రేమ, ఆరాధన అన్నీ తనపట్ల పెరిగిపోసాగాయి. తనో దేవతయ్యింది వాళ్లందరికి.

తొమ్మిది నెల్లొచ్చాయి. ఆ నెలంతా ప్రైవేట్ నర్సింగ్‌హోమ్‌లో స్పెషల్ రూమ్‌లో మంచి సౌకర్యాలతో మర్యాదలు చేశారు.

ఆరోజు అర్థరాత్రి.

నొప్పులు ప్రారంభమయ్యాయి.

అత్తా, మామ లేడీ డాక్టర్‌తో తన చుట్టూ వున్నారు.

తనకు భరించలేని నొప్పులు. ఒక్కసారిగా శరీరం పగిలినట్టు బాధ. ఆ తర్వాత ప్రపంచమంతా తనదైనంత హాయి, సుఖం! నిద్ర!!

పక్కకు తిరిగి చూసుకుంది.

ఆడపిల్ల! అచ్చం తనలానే వున్న చిన్న ముక్కు, పెదిమలు, బుగ్గలు, బుల్లి చేతులు, కాళ్ల హృదయానికి మెల్లగా హత్తుకుంది.

శారదను మనసులో తలచుకుంది. తను పేర్లు శ్రీవారి పేర్లు తారుమారు చేసుకుని చెప్పుకోకపోతే తను మాతృమూర్తి కాగలిగేదా?!

* * *

కూతురుని మరింతగా హృదయానికి హత్తుకుంటూ, మళ్లీ తను నెలతప్పిన సంగతి గుర్తుకొచ్చి— "చిన్నీ ఏయ్ ! నీకు తమ్ముడు కావాలా? చెల్లికావాలా? చెప్పు" అంది జ్యోతి.

"తమ్ముడేనే!!!" అంది అమాయకంగా రెండేళ్ళు కూడా లేని ఆ చిన్న పాప.